РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 11038/14
Дана 15.07.2016.године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и мр Николе Китаровића, чланова већа, са судијским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., против туженог Министарства здравља Републике Србије, ради поништаја решења број: 512-02-303/2014-16 од 15.07.2014.године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 15.07.2016.године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења санитарног инспектора Министарства здравља Републике Србије, Сектора за инспекцијске послове - Групе за санитарни надзор Крагујевац број 530-53-216/14-10 од 10.06.2014.године, којим се тужиоцу налаже да се са дететом Б.Б., рођеном ....године, јави доктору медицине, педијатру Дома здравља Крагујевац - Дечјем диспанзеру, ради обавезне вакцинације против заразних болести или мишљења ординирајућег доктора о контраиндикацији да дете прими вакцине Програма обавезне имунизације. Одређено је да је рок за извршење решења 8 дана од пријема истог као и да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој овом суду, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да тужени орган није оценио наводе жалбе, посебно оне којима указује да је ожалбено решење противно члану 25. Устава Републике Србије, као и документу СЗО - 10. Ревизија Међународне класификације болести и повезаних здравствених проблема, а којом се дозвољава одбијање вакцинације из здравствених разлога, па чак и због личног или верског убеђења. Истиче да се тужени орган у недостатку доказа

позива на члан 1. Закона о заштити становништва од заразних болести и одредбе члана 9.-11. Правилника о имунизацији и начину заштите лековима, које не могу бити основ за налагање наведене мере, односно обавезно учешће у поступку имунизације. Са наведених разлога, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списа ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09),па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списа и образложења оспореног решења произлази да је санитарни инспектор Министарства здравља Републике Србије, поступајући по допису – обавештењу Дома здравља Крагујевац број 01-5001 од 20.05.2014. године, о одбијању А.А., овде тужиоца да дете Б.Б., редовно вакцинише вакцинама против заразних болести, и то из Програма обавезне имунизације: Di-Te-Al, OPV, MMR, уз који је приложена изјава тужиоца, родитеља о одбијању вакцинације детета Пашић Софије, нашао да је поступање тужиоца супротно члану 36. Закона о заштити становништва од заразних болести („Службени Гласник РС“ број 125/04), због чега је на основу члана 41. истог Закона, одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења.

Чланом 1. Закона о заштити становништва од заразних болести („Службени Гласник РС“ број 125/04) прописано је да се овим законом уређује се заштита становништва од заразних болести, одређују се заразне болести које угрожавају здравље становништва Републике Србије и чије је спречавање и сузбијање од општег интереса за Републику Србију (у даљем тексту: заразне болести), мере за заштиту становништва од тих болести, начин њиховог спровођења и обезбеђивање средстава за њихово спровођење, вршење надзора над извршавањем овог закона, као и друга питања од значаја за заштиту становништва од заразних болести.

Чланом 4. ставом 1. Закона о заштити становништва од заразних болести, прописано је да се заштита становништва од заразних болести спроводи обављањем епидемиолошког надзора и применом прописаних мера, њиховим програмирањем, планирањем, организовањем, контролом спровођења тих мера и обезбеђивањем материјалних и других средстава за њихово спровођење.

Чланом 7. наведеног Закона, прописано је да се заштита становништва од заразних болести врши спровођењем општих и посебних, ванредних и других мера за заштиту становништва од заразних болести, у складу са законом.

Чланом 9. ставом 1. тачком 9. Закона о заштити становништва од заразних болести, прописано је, посебне мере за заштиту становништва од заразних болести јесу: имунизација и хемиопрофилакса.

Чланом 25. ставом 2. Закона о заштити становништва од заразних болести, прописано је да је вакцинација обавезна против:1) туберкулозе, дифтерије, тетануса, великог кашља, дечије парализе, малих богиња, рубеоле, заушака, вирусног хепатитиса "Б" и обољења изазваних хемофилусом инфлуенце типа "Б" - за лица одређеног узраста; 2) хепатитиса "Б", беснила и тетануса - за лица изложена повећаним ризицима од оболевања од тих болести; 3) грипа, обољења изазваних хемофилусом инфлуенце типа "Б", стрептококусом

пнеумоније и менингококне болести - за одређена лица, према индикацијама; 4) жуте грознице, колере, дифтерије, менингококне болести и трбушног тифуса - за лица међународном саобраћају која путују у земље у којима има тих болести или у земље које захтевају вакцинацију против тих болести.Ставом 5. истог члана, прописано је да за спровођење обавезне вакцинације из става 2., 3., и 4. овог члана, није потребан писани пристанак лица, законског заступника детета, односно лица лишеног пословне способности.

Чланом 36. ставом 1. Закона о заштити становништва од заразних болести, прописано је да су здравствене установе, друга правна лица, други облици обављања здравствене делатности и други предузетници, здравствени радници и грађани дужни да спроводе мере прописане овим законом и поступе по извршном решењу санитарног инспектора ради заштите становништва од заразних болести, у роковима, под условима и на начин одређен тим решењем.

Одредбом члана 41. ставом 1. Закона о заштити становништва од заразних болести, прописано је да инспекцијски надзор над применом овог закона, других прописа и општих аката којима се уређује област заштите становништва од заразних болести врши Министарство, преко санитарних инспектора, ставом 2. тачком 1), прописано је да у вршењу инспекцијског надзора из става 1. овог члана, санитарни инспектор има право и дужност да: 1) нареди предузимање прописаних мера и других радњи у складу са законом.

Код оваквог стања ствари, имајући у виду цитиране одредбе Закона, правилно је, по оцени суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право. За своју одлуку тужени орган је дао јасне и на закону засноване разлоге, које прихвата суд, па се наводима тужбе не доводи у сумњу законитост оспореног решења.

Имајући у виду напред наведено, Управни суд је нашао да закон није погрешно примењен на штету тужиоца, па је применом члана 41. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.07.2016.године, I-2 У 11038/14

Записничар
Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ